

vetettétek? Vagy azt kívánnátok, hogy más végezze el helyet-
tetek a munkát? Bizony, mindenkinek magának kell serény-
kednie, hogy kötelességét elvégezze! Aki álnokságot vet, nyo-
morúságot arat. Vessetek úgy, hogy itt a földön és fönn az
égben jó aratásban részesüljétek.

És a kévék köröskörül mind meghajoltak és mondták:
Úgy legyen! Úgy legyen!

A legszebb ajándék.

Láttam már sok szép ajándékot: télvíz idején hatalmas
vörös rózsacsokrot, gyémánt függőt, nagy kert közepén álló
szép kis házat, sötétvörös automobilt, tenger kék hátán ringó
jachtot... sok mindent láttam, de a legszebb ajándékkal mégis
tegnap találkoztam.

Az úgy volt, hogy ott álltam a nagy konyha közepén és
néztem az ünnepi készülődést. Ekkor kinyitott az ajtó. Fialat,
elnyuzott arcú kis cigányasszony lépett be a konyhába, ahol
én ritka vendég voltam, ő pedig gyakori látogató. A nők hamar
megértik egymást. Három perc alatt mi is nagy beszélgetésbe
merültünk, s ő tudta már rólam, hogy a nagynénimnél vagyok
látogatóban, én pedig hiánytalanul tisztában voltam az ő
családfájával: hogy van férje, de nem keres, tíz gyereke volt,
kettő meghalt. Gyümölcsoltókor töltötte be a harminckettedik
évet.

— Bizony nehéz az élet annyi gyermekkel, — magyarázta.
— Ha nem volna ez a jó nagyságám, — a nagynénimre intett,
— meg az az áldott szekszárdi kisasszony nem tudom, hogy
éltük volna át ezt a nehéz telet! Mert tetszik tudni, van
Szekszárdon egy kisasszony és az olyan nagyon, de nagyon
jó... — az arca felderül. — De viszek is neki egy szép ajándé-
kot! — s előkotort kosarából egy virágvázáat. Kis vásári
szörnyűség volt, oldalán ormótlan ecsetvonásokkal egy kék
meg egy piros virág. A világosság felé tartotta, hogy jobban
gyönyörködhessen benne. — Ezt viszem! — mondta büszkén.

Alig tudtam komoly maradni. Arra gondoltam, vajjon
hova tudja majd tenni a szegény kis „szekszárdi kisasszony”,
— aki télen babot, borsót, lisztet juttatott az éhező cigány-
családnak — ezt a kis szörnyűséget? Kiállítja a konyhapolcra?
Vagy beteszi a kamra rejtett zugába? De aztán hirtelen rájöt-
tem arra, hogy nem is fontos, mit csinál vele.

Nem fontos. Mert eljön egyszer a nap, amikor a gyémánt-
függőt kiveszük annak a füléből, aki kapta. A szép vörös
automobilba is más ül belé, a tenger kék vizén ringó jacht is
mást szállít már célja felé... de a kis üvegváza az ormótlan
virágokkal akkor is a „szekszárdi kisasszonyé” marad. Elő-

bujik majd a kamra sötét zugából és égi szárnyakon megindul a felhők felé. Megzörgeti a mennyei nagykaput és beszél:

— Angyalok! Vigyázzba! Most érkezik a szekszárdi kis-asszony!

S amikor minden földi ajándékot ott kell hagynunk, a kis váza odaáll majd az Úr trónusa elé és hitet tesz valakinek az életéről!...

Pálosy Éva.

Leventéknek.

A PACSIRTA ÉS A KÍGYÓ.

Egy szántóvető egy megdermedt	Azt, hogy vesztére járt önmagának.
Kígyót találván, magához vette,	Elevenségét, hogy visszakapta
Otthon gondosan felélesztgeté,	A kígyó, — összemarta-harapta.
És szerencsésen felélesztgeté,	Emberek közt is lelsz ilyet,
S mi hasznát vette fáradságának?	Ki a jóért rosszal fizet.

(Czuczor Gergely.)

PÉTER APOSTOL BESZÉDE.

Te nyomorult fa! Gyáva nemzedék,
Míg a szerencse mosolyog feletted,
Mint napsugárban a légy, szemtelen,
Istent, erényt, gúnyolva taposó,
De hogyha a vész ajtódon kopog,
Ha Istennek hatalmas ujjá érint,
Gyáván hunyász, rútul kétségbeeső.
Nem érzed-e, hogy az ég büntetése
Nehezedik rád? Nézz csak, nézz körül,
A város pusztul, durva idegen nép
Tiporja el arany vetésidet,
Szétbomlik a rend, senki sem parancsol
S szót nem fogad. A rablás, gyilkolás
Emelt fővel jár a békés lakók közt.
Utána a halvány gond, rémület,
S égből se részvét, sem segély.

Nem bírod ugy-e, kéjek mámorával
Elandalítani azt a szózatot,
Mely a kebelnek mélyét felveri,
S jobb cél felé hiába ösztönöz?
Kielégítést, ugy-e bár, nem érzesz.
Csak undort ébreszt szüdben a gyönyör